

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. II. Quantum momenti sit in Decreto I. Sess. IV. Concilij Constantiensis ad probandam Concilij super Papa superioritatem?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

Christi verba redactam, ex ijs, qui contendunt de Papatu, recipi quisquam possit in certum Papam, ceu indubitatum Cathedræ Apostolicæ possessorem. Cujusmodi status & conditio Papatus erat tempore Concilij Pisani & Constantiensis, usque dum legitime electus fuit Martinus V. Unde mirum est, Clerum Gallicanum in suo presentis Instituti articulo secundo Decretis Sessionis IV. & V. Synodi Constantiensis, in statu dubij Papatus editis, tantam tribuere auctoritatem, ut per eam contendat, moderari plenam Sedis Apostolicæ in rebus spiritualibus potestatem. De quo aded puncto ex professo agemus in subsequentibus paragraphis.

§. II.

Quantum momenti sit in Decreto I. Sess. IV. Concilij Constantiensis ad probandam Concilij super Papâ superioritatem?

19. **C**ompilatio Actorum Concilij Constantiensis sub tempore Synodi Basileensis à quibusdam ejus deputatis facta, refert præinsinuatam Sess. IV. Constantiensis decretum primum sub hoc tenore. *Hæc sancta Synodus Constantiensis, Generale Concilium faciens pro extirpatione presentis schismatis & unione ac reformatione Ecclesiæ Dei in Capite & in membris fienda &c. decernit & declarat primò, quòd ipsa Synodus in Spiritu sancto congregata, legitime Generale Concilium faciens, Ecclesiam Catholicam militantem representans, potestatem à Christo immediatè habet, cui quilibet, cujuscunque status, vel dignitatis, etiamsi Papalis, existat, obedire tenetur in his, quæ pertinent ad fidem, & extirpationem dicti schismatis, ac reformationem Generalem Ecclesiæ Dei in Capite & in membris. In quo decreto vim facere nititur illa Basileensis compilatio per verba; Pro reformatione Ecclesiæ Dei in Capite & in membris. Hæc namque voces videntur respicere etiam verum Papam, ceu Caput Ecclesiæ Dei. Si ergo Concilio Constantiensis fas erat, facere Decretum pro reformatione Ecclesiæ in ipso etiam Capite, consequenter videtur hinc evinci, à Synodo Constantiensis fuisse præsentâ superioritatem Concilij supra Papam, verum Ecclesiæ Caput.*

20. Verùm hujus illationis energia mox evanescet ex ijs, quæ tam in via Facti, quam in via Juris proximè deducemus. Primò igitur quoad viam Facti contraponitur historia Concilij Constantiensis antehac summarie relata, & hic breviter repetenda. Nempe Ioanne XXIII. se subrahente Concilio, plures eundem ex Nationibus Germanicâ, Gallicâ, & Anglicanâ deliberabant, celebrare Sess. IV. & in ea statuere, tum quòd Concilium Constantiensis habeat potestatem immediatè à Deo, cui etiam Papa teneatur obedire in his, quæ spectant ad fidem, extirpationem schismatis, & reformationem Ecclesiæ in Capite & in membris: tum quòd Papa cogi possit à Concilio, si obedire contumaciter contempserit. Quia verò hæc non

solùm displicebant Nationi Italianæ, sed & sacro Cardinalium Collegio ad deliberandum oblata non fuerant, noluerunt Cardinales à Concilij ad Ioannem XXIII. legatione reducere, Ambassiatoreſque Regis Galliarum, venire ad Sessionem, nisi inter alia capitula omitteretur secundum, & in primo Decreto non fieret mentio reformationis Ecclesiæ in Capite & in membris. Quod etiam evictum fuit. Quamvis enim, ubi alterâ die deventum erat ad Sessionem IV. hæc particula de reformatione Ecclesiæ in Capite & in membris necdum fuerant deletæ in schedola, quam publicare iussus fuerat Cardinalis Florentinus: hic tamen perveniens ad ea verba substitit, eaque falsa, & præter communem deliberationem addita fuisse, asseruit, sicque effecit, ut omitteretur clausula de reformatione. Neque defunt manuscripti Codices etiam Gallici, in quibus Decretum primum Sessionis sine clausulâ de reformatione exhibetur; veluti sunt Manuscripta Parisijs asservata, & ante aliquot annos ex Bibliotheca Thuana ibidem edita, in quibus decreta Sessionis IV. ex speciali Galliarum Legatorum relatione exhibentur, & sine mentione illius clausulæ posterorum memoriæ consecrantur.

Quâ de causâ pro secundo illud primum Sessionis IV. Constantiensis Decretum sub hæc verborum formula accipiendum est: Primò declarat, quòd ipsa Synodus in Spiritu sancto congregata, legitime Generale Concilium faciens, Ecclesiam militantem representans, potestatem à Christo immediatè habet, cui quilibet, cujuscunque status, vel dignitatis, etiamsi Papalis, existat, obedire tenetur in his, quæ pertinent ad fidem & extirpationem dicti schismatis. Probat hæc formula. Tum quia tres Codices manuscripti, continentes Acta Constantiensis Concilij, ab ipsius Notarijs conscripta, ex quibus Basileenses Decreta Constantiensia compilârunt, non habent illa verba contenta in primo Decreto Sess. IV. & ad reformationem Generalem Ecclesiæ in Capite & in membris. Extant insuper quatuor manuscripti Codices continentes gesta indubitata Constantiensis Synodi, quorum duo circa ipsius Constantiensis Concilij tempus conscripti, licet habeant multò plura, quàm hæctenus fuerunt edita, nullam tamen in Decreto Sessionis IV. faciunt mentionem de reformatione Ecclesiæ in Capite & in membris. Duo demum Codices, continentes regestum Actorum Constantiensis Concilij, quorum unus circa tempus ipsius Concilij scriptus, spectavit ad Cardinalem Sirletum, alijs antiquo caractere Italico conscriptus est, tametsi omnia Acta contineant à prima Sessione usque ad electionem Martini V. in Decreto tamen Sessionis IV. nullam faciunt mentionem illius clausulæ de reformatione in Capite & in membris. Indubitatum igitur est, prædicta verba, quæ in alijs Codicibus Actorum Constantiensium exhibentur, erroneè fuisse à Basileensibus adjuncta Decreto Constantiensis Sessionis IV. Tum quia extat adhuc celeberrimus Codex Capranicensis, qui ad usum Cardinalis de Capranica temporibus Concilij Basileensis vi-

derus

detur scriptus, in quo deest illa quoque clau-
 sula de reformatione Ecclesie in Capite & in
 membris. Accedit alius Codex antiquissimus,
 qui ex Bibliotheca Cardinalis Ludovisij in
 Bibliothecam Cardinalis Ottoboni migraverat,
 atque hujus liberalitate in Bibliotheca
 Vaticanâ repositus fuit, in quo eadem omni-
 nio desiderantur. Testatur denique Schel-
 stratus, inter omnes manuscriptos Codices
 Constantiensis Synodi, quos magno numero
 viderit, nullum se reperisse, in quo verba illa
 habeantur, præter unum, in quo Tabellari-
 us, cum originale difficili charactere exar-
 ratum esset, AÛta descripsit ex impressis Co-
 dicibus, & verba illa contra fidem Originalis
 manuscripti, Decreto primo Sessionis IV. Con-
 stantiensis adjunxit. Quibus ita constitutis,
 satis elucet, Decretum primum Constantiense
 Sessionis IV. restringi ad tempus schismatis,
 sicque evanescere argumentum ex compila-
 tione Basileensium, clausulam illam de reformati-
 one Ecclesie in Capite & in membris indebitè
 intrudentium, desumptum ad probandam
 Concilij Constantiensis prætensionem de Con-
 cilij super Papam etiam certum auctoritate.

Sed ad ea, quæ iuris sunt, progrediendo,
 pro tertio lubet percontari, quomodo Con-
 cilium Constantiense pro statu Papæ dubij poterit
 prætere esse immediatè à Christo? Etenim ex
 Matth. 18. constat, Concilium Oecumenicum
 non consistere, nisi sit congregatum in nomi-
 ne Christi, sive vicariâ Christi auctoritate,
 non nili penes certum Papam subsistente.

Verùm dicere omnino oportet, quod Syn-
 nodus Constantiensis cum veritate assevera-
 rit, suam potestatem esse immediatè à Christo.
 Indubitatum namque est, potestatem Epif-
 copalis characteris esse immediatè à Christo,
 in eoque radicatum esse jurisdictionem Pa-
 storalem, nuncupari solitam radicalem, in Cor-
 pus Christi mysticum, nempe fideles, pote-
 statem spiritualem, seu Ecclesiasticam: ad
 quam Paulus Apostolus Ad Rom. 20. volebat
 intentos esse universos Ecclesie Præsules di-
 cendo: Attendite vobis, & universo Gregi, in
 quo vos Spiritus sanctus posuit Episcopos, regere
 Ecclesiam Dei. In quantum ergo character Epif-
 copalis immediatè à Christo seu principali
 Causâ collatus, intrinsecum ac essentialem habet
 ordinem ad Corpus Christi mysticum, in tan-
 tum Spiritus sanctus in vi ipsius Episcopalis
 characteris posuit Episcopos regere Ecclesiam
 Dei: quemadmodum etiam character Sacer-
 dotalis eatenus protenditur super Corpus
 Christi mysticum, quatenus importat pote-
 statem absolvendi à peccatis fori pœnitentia-
 lis propriam. At verò hæc ipsa Sacerdota-
 lis à peccatis absolvendi potestas in ordine
 ad peccata mortalia, ut sortiri valeat suum
 effectum, indiget quidem actuali seu formali
 per Episcopum, vel Papam concedendâ ju-
 risdictione, & tamen absque hujus delegatio-
 ne seu collatione specificâ, pro casu necessi-
 tatis prodire potest in effectum valide abso-
 lutionis moribundo impendendâ. Sic proin-
 de pastoralis in character Episcopali radica-
 ta potestas ex intrinsecâ naturâ suâ eatenus

respicit Corpus Christi mysticum, sanguine
 Christi redemptam Ecclesiam, ut in ordine
 ad actuale sui exercitium, secundam viam ordi-
 nariam indigeat aliquâ sui morali aſtuatione
 per jurisdictionem formalem & proximam à Pa-
 pæ derivabilem faciendâ. Nihilominus vi e-
 jusdem characteris Episcopalis ex natura sua
 intrinseca respicientis Corpus Christi mysti-
 cum, sicque ex substantiali sua habitudine
 ordinati ad universalis Ecclesie Bonum pub-
 licum, in casu extraordinaria necessitatis, quæ
 maximè urget, dum nullum noscitur Eccle-
 sie sanctæ Caput Oecumenicum, pro tunc
 resultat obligatio providendi publico Eccle-
 sie Bono. Unde vi ejusdem characteris Epif-
 copalis, & in hoc radicata gubernativa erga
 Christi Ecclesiam potestatis, à Christo im-
 mediatè competit Episcopis libera & expedi-
 dita facultas ad prospiciendum in casu pub-
 licæ necessitatis fidelibus, Ecclesieque sanctæ
 in ijs, quæ fidem ac extirpationem schismatis,
 atque Capitis certi provisionem concernunt.
 Quia proinde Generalis quædam Episcoporum
 illo Christi character insignitorum, & in vi
 hujus characteris à Spiritu sancto ad Eccle-
 sie sanctæ regimen ordinatorum Congrega-
 tio representabatur in Synodo Constanti-
 ensi, ad schismatis, fideique errorum ex-
 tirpationem coadunata, rectè dicitur fuisse
 congregata legitimè in Spiritu sancto, à quo
 scilicet omnes illi Episcopi ad Ecclesie regi-
 men, ejusque Bonum publicum erant ordi-
 nati. Quare Synodi istius potestas erat im-
 mediatè à Christo, utpote coalescens ex Epif-
 coporum pro publico Ecclesie sanctæ Bono,
 nempe hæresum ac schismatis extirpatione
 ibi aggregatorum in unum collatis, à Christo
 teu Causâ primariâ, unâ & Spiritu sancto im-
 mediatè promanantibus characteribus.

S. III.

Quantum valeat Decretum Sessionis V. Concilij Constantiensis ad probandam Concilij super Papa superioritatem?

Hoc Decretum ita se habet: Declarat Syno-
 dus, quod ipsa in Spiritu sancto legitimè con-
 gregata, Concilium Generale faciens, & Ecclesiam
 Catholicam representans, potestatem à Christo im-
 mediatè habet, cui quilibet, cujuscunque status,
 vel dignitatis, etiamsi Papalis existat, obedire
 tenetur in his, quæ pertinent ad fidem, & extirpa-
 tionem dicti schismatis, & reformationem dictæ
 Ecclesie in Capite & in membris. Item declarat,
 quod quicumque, cujuscunque conditionis, status,
 dignitatis, etiam Papalis, qui mandatis, statutis,
 seu ordinationibus, aut præceptis hujus sacre Syn-
 nodi, vel cujuscunque alterius Concilij Generalis
 legitimè congregati, super præmissis, seu ad ea
 pertinentibus factis, vel faciendis obedire contu-
 maciter contempserit, nisi resipuerit, condignè
 pœnitentiæ subiciatur, & debitè puniatur, etiam
 ad alia iuris remedia, si opus fuerit, recurrendo.

Hinc pro primo objicit Maymbourgus. Po-
 sito, verba illa: Et ad reformationem Ecclesie
 in Capite, & in membris, non contineri in De-

24.
25.
Pag.
286. n.
51. ac
seq.

